

perfil

Hi ha dues coses que la meua memòria precària sempre relaciona amb en Fredi. La primera és la seva olor dolça, que sempre l'acompanyava quan sortia un moment de l'obrador de la pastisseria, com si fos una espècie de *candyman*, un home dels caramels perfumat per la seva mercaderia. La segona, una frase, «no t'ho perdís», que és la seva manera de subratllar que allò que t'explica és únic, sorprenent, gens convencional. Com ell.

Fredi Faure, motos, música i xocolata

XEVI CASTILLON > TEXT I FOTOS

De fet, he estat dies intentant recordar la frase en qüestió, però, quan portem una estona conversant, el «no t'ho perdís» no triga a sortir a escena. Som al bar Boira de la plaça de la Independència de Girona, molt a prop dels principals escenaris de la vida de Fredi Faure: just a sobre nostre, recorda, va aprendre a tocar la bateria; ell viu ben bé al costat i, travessant el pont, s'arriba de seguida al local de la seva antiga pastisseria, al carrer Argenteria. «Antiga» sona a cosa remota: en realitat, fa pocs mesos que va decidir tancar la pastisseria i traspasar el local, per alguns problemes de salut i, sobretot, perquè als 60 anys i després d'haver treballat molt i molt en aquesta vida, ja és hora que en Fredi tingui una mica de temps per gaudir d'aquelles petites coses, com diria en Serrat, que inclouen el seu primer nét i els dies festius que per a ell, com a pastisser, han estat sempre motiu de més feina. «Aquest Nadal vaig poder anar per primera vegada a veure els Pastorets de Girona», diu, i dit per ell sona realment increïble. No t'ho perdís.

Les motos, la música, la xocolata. Aquestes tres coses, aparentment inconnexes, han delimitat l'univers sempre en expansió d'en Fredi, des que era un adolescent. Nascut el 1951 al carrer de la Força, va rebre la vocació pastissera com a herència dels seus pares, que en els anys trenta van obrir un pri-

mer local a l'Argenteria. Posteriorment, el negoci es va traslladar només uns pocs metres, del número 17 al 25. Les motos van quedar com una afició que encara li dura, però la música va arribar a tenir més possibilitats en el seu horitzó professional: molt jove, va començar a tocar la bateria amb grups com ara Los Yakers, Los Gringos i The Fringe's, nascuts en els anys seixanta per influència de la gran revolució sonora i mental que, encapçalada per The Beatles, estava mobilitzant el jovent d'arreu del

món. A finals de la dècada prodigiosa, en Fredi es va embarcar en un projecte més ambiciós, IV Dinastia, un grup influenciat pel soul i el funky, que es presentava en escena amb *go-gos* i un imponent orgue Hammond. Però va arribar la mili implacable d'aquella època, i la meitat dels vuit components del grup van acabar servint la pàtria, més o menys a la mateixa època: un cop que IV Dinastia ja no va poder superar. Durant el servei militar, que va fer molt a prop de casa, entre Sant Climent Sesebes i Girona, en Fredi va donar altres proves del seu caràcter rebel i inconformista de mena: un dia, per exemple, va convidar tots els companys del cos de guàrdia a celebrar el seu sant, al bar L'Arc de Girona, on es van concentrar setze o disset soldats convenientment uniformats i armats, en una maniobra posteriorment descoberta pels seus superiors, que a ell li va estar a punt de costar un consell de guerra.

Les motos van quedar com una afició que encara li dura, però la música va tenir més possibilitats en el seu horitzó professional

Un Figo de xocolata blanca

Quan va tornar de la mili, el somni de la música es va esvaïr davant la dura realitat d'haver-se de guanyar les garrofes, i en Fredi es va reincorporar al negoci familiar, però també amb ganes d'aportar-hi la seva creativitat. Va anar a estudiar pastisseria a Barcelona, i allà va trobar la seva gran inspiració en el mestre Antoni Escribà, de qui s'ha dit que és el Mozart de la xocolata, i que li va descobrir que aquest dolç provinent del cacau podia ser un material artístic amb infinites possibilitats, i que no tot havien de ser ous de Pasqua. De tornada a casa, en Fredi va continuar la seva recerca i va anar creant figures i mones cada vegada més complexes i divertides, autèntics diorames en els quals alliberava la seva imaginació sense límits. Una de les seves especialitats més populars van ser els caganers inspirats en personatges famosos, amb especial predilecció pels polítics i els futbolistes. De fet, els dos caganers que han tingut més èxit han estat, ni més ni menys, el de José María Aznar i el de Figo. El del futbolista portuguès, fet en plena polèmica pel seu fitxatge pel Madrid, li va costar fins i tot algunes amenaces de gent amb molt poc sentit de l'humor. La seva resposta va ser omplir l'aparador de caganers de Figo elaborats amb xocolata blanca. En Fredi ha convertit fins i tot la xocolata en una eina de denúncia social: amb aquest material tan dolç i aparentment innocent ha creat maquetes que, amb el sarcasme que pertoca, mostraven la seva posició crítica davant la construcció de la variant a la vall de Sant Daniel o que, més recentment, denunciaven grans escàndols de corrupció, com ara els casos Millet i Pretòria.

A l'ombra de The Shadows

A principi dels anys noranta, quan ja havia entrat en la quarantena i tenia una certa estabilitat professional i familiar, en Fredi va decidir recuperar la bateria i, amb un grup d'amics que també havien tocat en diferents conjunts gironins en els anys seixanta, van formar un grup anomenat Caca de Vaca, que feia versions en català de clàssics del rock. Posteriorment, ell i altres components de Caca de Vaca van crear un altre grup, Bit-Shadow, que com suggereix el seu nom volia homenatjar els britànics The Shadows, un dels grans referents del rock instrumental dels seixanta. Bit-Shadow, que amb diferents canvis de formació encara funciona, va arribar a compartir escenari amb alguns components de The Shadows a la Fira del Disc de Col·leccionista de Girona. En Fredi recorda com un dels grans moments de la seva vida musical les hores que va passar tancat en una habitació d'hotel amb els músics britànics per preparar el repertori d'aquell concert inoblidable. Amb Bit-Shadow, en Fredi ha pogut fer el que no va aconseguir amb els seus grups de joventut: tocar arreu de l'Estat espanyol i fins i tot a París, en moltes trobades de nostàlgics dels seixanta i de fans de The Shadows.

Fredi Faure també ha estat un element molt actiu en la recuperació de la memòria de l'escena musical gironina dels anys seixanta, molt desconeguda per a tots aquells que no la van viure en primera persona, en bona part perquè gairebé no van quedar discos ni altres elements que testi-

moniessin la seva existència. Durant molts anys, en Fredi va anar recopilant el poc material que quedava d'aquella època: fotos, cartells, instruments, vestits utilitzats pels conjunts ye-yés de l'època, alguns singles... Després de participar en l'organització del Ràdio Festival de Ràdio Girona, que el 31 d'octubre del 1998 va reunir al pavelló de Fontajau alguns grups i solistes del pop gironí dels seixanta, en Fredi va poder assolir el seu gran projecte: un llibre titulat *Peluts, rockeros i ye-yés a la Girona dels 60*, que va escriure amb la col·laboració del periodista Xavier Juanhuix i que és una monumental obra de referència que deixarà constància, ja per sempre més, d'una escena musical que semblava condemnada a l'oblit. El llibre, editat el 2006 per la Casa de Cultura de la Diputació de Girona, es va presentar en el marc d'una exposició titulada *Girona Pop. Joves i rock 1958/1972*, muntada també a partir dels materials que havia anat recollint en Fredi, amb la paciència i la passió d'un arqueòleg que investiga una civilització perduda i gairebé sense vestigis. Continua fent-ho: ara ha iniciat la seva immersió documental en els anys setanta, no tan rics en conjunts musicals a les comarques gironines com els seixanta, però segur que, si n'hi havia, ell els trobarà, mentre continua tocant la bateria, amb el ritme més dolç.

Xevi Castillon és periodista.

De fet, els dos caganers que han tingut més èxit han estat, ni més ni menys, el de José María Aznar i el de Figo